

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne konfiscira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Velja celo leto 3 gld.,
pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji „Za vodo“ hiš.-št. 250 v drugem nadstropju na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

„Brencelj“ po volitvah.

Na! Pa ste rekli, da beguni iz Štajarskega pri nas ne bodo nič razdri! Rekli ste, da nam ne bodo tal spodkopali! Reklo se je tudi, da je nemškutarški zvon že počen, da se pozna njegov ubiti glas povsod, da se slovenski kmet še ne zmeni ne, če ta zvon zapoje! S tem ste še „Brencelja“ v tako varnost in gotovost spravili, da je šel staviti, da ne bo noben nemškutar — razen Šaferjevega Dolfka — za poslanca voljen, — in „Brencelj“ je zgubil več bokalov zelenike, jako dobrega vina sicer, pa zato tudi precej dragega. Veste kaj, to Vam bo „Brencelj“ pustil na duši, sodni dan boste mu povrnili denar, kterega je moral za voljo vas plačati za toliko bokalov zelenike. Še radi boste plačali, premalo vas bo, primaruha, pa nič kleti!

Zdaj smo pa že dobri, zdaj bodo vam in nam piške kar pečene tekale pod noge, tako, da jih bomo morali pobirati, če jih ne bomo hoteli pohoditi, namesto vode bo v strugi Save, Ljubljanice, Drave, Krke in drugih slovenskih rek teklo vino po 80 kr. in najboljše Kozlerjevo pivo, za Pivčane pa namestu Pivke — najčistejša rumena slivovica zmešama z brinjevcem. To bo življenje, kaj ne? Volilec si bo kar prinesel lonec seboj, se vlegel na breg reke, tam lovil pečene piške, gosi in purane, pečena teleta bodo tudi pri vsaki graji privezana, in ko bo tega sit, bo zalival težo želodca s pijačo, ki jo bo z loncec kar iz reke zajemal. Davkov ne bo treba plačevati, ker se je prikupil kanclijam s svojim glasom, potrebno obleko bo kar po telegrafu brezplačno dobival in po vrhu se mu bo še poslal možic, ki namestu družega cekine iz sebe pušča. To bo življenje, kaj

ne? Jej, jej, kdo bi mislil, da se to vse dobí, ako se voli nemškutarja ali po vladi podpiranega mladoslovenca!

In oni drugi, ki so bili tako neumni, da se niso dali pregovoriti po mladoslovenskih ali nemškutarških misijonarjih, kako bodo vas „pametne“ in napredovalne može zavidali, kako bodo od daleč gledali, ko se boste vi naprednjaki pri rekah vina in trumah pečene teletnine in perutnine mastili! Kajti če bo tudi tak volilec „starih“ hotel zajeti vino ali pivo iz reke, bo postalo to, kar bo zajel, voda, in pečene piške, in teleta, če se jih bo dotaknil, kušarji ali žabe. Kako se boste smejali vi drugi, pametni naprednjaki!

Pa ne samo za vas, tudi za „Brencelja“ so prišli boljši časi. Še pred kratkem, še lansko leto ni mogel po nobeni ceni spečati svojih kandidatov, naj jih je še tako nadležno ponujal. Letos pa je dobro zadel, kupci so se kar trgali za njegovo res že preležano blago, spravil je med ljudi sledeče kandidate iz svoje zaloge in še celó na Dunaj so bili poslani kot najboljše, kar dežela ima:

1. Glasovitega „grablježa“ **Dežmana Koreljna**, kterega je do zdaj kupovalo le Kranjsko véliko posestvo; zdaj so se strgali za-nj s Kočevarji namešani Dolenjski kmetje. Če so kupili mačka v žaklju, naj se sami za ušesi praskajo, „Brencelj“ ga ne vzame nazaj.
2. Na samega sebe ponosnega Tiroльца dr. **Suppppna**, ki se pa zdaj že piše z osmimi „p“; pri volitvah za deželni zbor je bila segla Ljubljana, kar je nemčurske, po njem, pa se je malo opekla; če se je ravno taka gorenjskim in notranjskim mestom, ki so ga zdaj izbrala, pripetila, se bo „Brencelj“ v pest smejal. Kupčija je kupčija in če človek kaj slabega speča, je tim bolj vesel.

3. Manj znanega, iz Krškega čisto na novo naročenega **Hočevarja**; ker je bogat mož, so se dolenska mesta za-nj kar stepla. Če so se goljufala z njim, „Brencelj“ ni kriv, on se ga je le prav rad znebil.
4. Mičnega in ličnega in posebno pri plesu jako izvedenega **Safarjevega Dolčka**. Ker Ljubljana igrače rada ima, ni skrbelo „Brenceljna“, da bi ga letos ne oddal. Oddal ga je in njegova mati mu je poslala za trud potico. Sicer pa ima pri njem ravno toliko dobička, kolikor ga bo imela Ljubljana.
5. Iz Dunaja za okus Štajarskih mest nalašč naročenega dr. **Foreggerja**. S tem „Brencelj“ ni mislil napraviti dobre kupčije, ker je že očitno po pruskih plesnjobi dišal. Vendar je okus različen, nekteri ljudje imajo radi in smrdljivi ali črvivi sir, nemškutarji štajarskih mest pa dr. Foreggerja. „O Gusteljnih se ni pripraviti“, pravi latinsk pregovor.
6. Slavnega **Seidel-na**, ponemčurjeno blago, sicer na Štajarskem vdomačene, a vendar ne domače barve. Kupili so ga Mariborčani in nemčurska okolica, kterim se tuje barve lepše zde od domačih. Na solncu pa take barve rade obledé.
7. Slovenci bliščečega se **Winklarja**, do zdaj jako obrajtano domače blago, po „Brenceljnu“ še ne naznanjeno. Ko so pa prišli kupci od goriške „Soče“ in prašali po njem, ga je „Brencelj“ naročil za-nje in tisti hip tudi prodal. Se bo že pokazalo, kaj so goriški Sočani kupili.
8. Dr. **Razlaga**, nekđaj prav dobro blago, ki pa menda ni za vsako vreme. Če bo, bo!
9. Slavnega, tako strašno obrekovanega, čistega narodnjaka mladoslovenske krvi dr. **Vošnjaka**. To blago se je po „Narodu“ že toliko hvalilo, da ni bilo skoro treba posebnega priporočilnega pisma „Brenceljnovega“ zanj. Zato je pa „Brencelj“ to blago posebno drago držal, ker se je nadjal lepega dobička pri njem. Slovenci štajarski so mu premalo obetali zanj in še le, ko so tudi štajarski nemškutarji prišli in ponujali, kar so premogli, ga je „Brencelj“ oddal. Povedal pa je, da to blago za dunajsko vreme ni, bi vtegnilo zgubiti narodno barvo, a kupci so ostali pri tem, da ga hočejo in tako ga je dal, da-si nerad. Naj gledajo kupci, kaj bo iz njega, „Brencelj“ si umije roke.

Razen teh je prodal „Brencelj“ še dva velikemu posestvu kranjskemu in tako je z letošnjim kandidatnem sejmom prav zadovoljen.

Ostali so mu le še: Imenitni, širokoustni dr. **Zarnik**, za ktereга so notranjska in gorenjska mesta — razen Loža — premalo penujala; mož je težak, toraj več vreden, kakor se je obetalo za-nj. — dr. **Ploj**, kteri je „Brenceljna“ prevaril po baharijah v „Narodu“, da se bodo Štajarci strgali zanj; pri vsem tem pa se je ponudilo „Brenceljnu“ le 7 glasov, za ktereга pa ni mogel dati, ker njega samega več stane; — gospod **Brolih**, za ktereга se je ponujalo v Litiji le 6 glasov in g. **Schellesniggger** v Trziči, za ktereга ni vprašal nobeden; — g. **Žnideršič** iz Brežic, ki pa se kupcem ni toliko vreden zdel, kolikor je „Brencelj“ za-nj zahteval, — in bogati žid **Marpurgo** v Trstu, za ktereга pa tudi ni bilo dosti kupcev.

Ti ostali kandidati so toraj še dalje na prodaj za vsako ceno, in če se nihče ne oglasi, ki bi jih kupil, se bodo prihranili za prihodnje volitve.

Iz Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Dolgo Ti že nisem pisal in sicer zato ne, ker se je pri vas zemeljskih črvih zadnji čas že tako preveč pisarilo. Kak

ropot, kako hujskanje, kako zabavljanje! Jaz sem, dokler sem še po svetu čevlje trgal, vedno bolj cikal po „mladih“, kar naravnost povem, da so se mi včasih prav korajžni fantje zdeli, pogumni fantje, ki se ne vstrašijo vsakega „bav-bava“ in nimajo iz repe srca in polževe krvi, kar sem mislil od starih.

Toda kako sem se prevaril! Res, da so pogumni, a pogumnost prehaja že v predrznost, besnost, res se ne vstrašijo, toda tudi takih stvari ne, pred kterimi bi morali strah imeti, ravno taki so, kakor poredni otroci, ki se ne šibe, ne hude besede ne boje; res da nimajo srca iz repe, pač pa iz mehurja, napihnjeneга z ošabnostjo in togoto; krvi nimajo polževe, pač pa kačjo in zmajevo.

Do takih ljudi pač nima nihče, kogar ni še popustilo domoljubje in mu ne všla še pamet, veselja in ljubezni. Že takrat, ko smo jih videli čez štajarsko-kranjsko mejo družega za drugem lezti, kakor krote, smo bli tu gori vsi ene misli o tem, kaj bo nasledek te preselitve. Tomšič, ki je bil nekđaj ves njihov, pa kakor veste, miren in spodoben v pisavi, je rekel: „Boste videli, na Kranjskem bo kmalu precéj drugače! Ti ljudje poznam jaz svoje Štampiharje — so navajeni riti, kmalu se bodo kazale krtime in potem bodo Slovencem tla spodkopana; vderalo se jim bo povsod, padali bodo, da se bodo sami sebi smilili, in nemčurske miši bodo po strugah, ki jih bodo ti krti skopali in zrili, prav priležno se sprehajale in spodjedale narodno setev. Naj le pridejo nove volitve, se bo vse to pokazalo.“

Da se je pokazalo in da je Tomšič prav imel, vam je danes pač jasno. Mladi krti tudi to spoznajo, le pripoznati tega nočejo, vsaj pred svetom ne, marveč se strašno jeze, ako jim kdo to očita, in pravijo, da jih zopet draži in nesramno napada. Ni vruga! Ali mislite, da se pravi hudodelnike napadati, če se jih izroči zasluženi kazni? Mislite, da je taka na svetu, da imajo ljudje, ki so vsi zruvali, pravico, da se jih pri miru pusti, kedar ne morejo več ruvati? Ne boš, Jaka! Tako ne gre! Ali mi bo kdo zameril, če jaz pobalina, ki me omeče z blatom, zato malo za ušesa primem?

In res, ti ljudje zaslužijo, da jih precej dobro za ušesa primete, to je mnenje vseh, kar nas je tu gori, in tudi

Tvojega

Miroslava.

Rešpehtarjova kuharica.

Zdej je pa per nas glih vse narobe, koker tam kje, kjer je vse vere konc. Pa kako bo drugač k', tist ldje, k' imajo še kaj vere, kmal ne bismel nič govort! Potlej so pa še kmetje tak, de te antekristovce poslušajo! Jez b' nič ne rekla, če b' le tak, k' so že vsi ferderban in nič družga ne znajo, koker fluhtat in se perdušat, k' so že tako per vseh ldch koker žleht grdobe znan, zabavljal čez vse, kar se vere amtiče. Pa so tud' še tak, k' so se v šolah kršansk nauk učil, ker s cvajarjem v religjon b' ne bli mogli

postat jezični in ta kuštni dohtarji. Ti, k' se toko k učnim štejejo, pa še tolk ne znajo, koker sedem let star

otrok. Če mislite, da to ni res, de jest po krivem fovš playšam, bom pa nekaj povedala, kar mi je ena perjateljca iz Stajarskega pisala in kar je skoz priče natirleli zvižan.

Tam na Stajarskem nek je nagle smrti umrl en človek brez vere, k' se je pustil pred že iz katoliške cerkve zbrisat in je bil poleg mende tiste vere, koker enkrat pasje-glavci. Preden je umrl, je pa vendar spet začel vse svet-nike na pomoč klicat, tako mu je b'lo hudo. L'či, k' so zraven bli, je bil kar strah. Se ve de tak'ga človeka niso otli na žeganem britof duhovni pokopat, ker ni bil ne kristjan, ne nič.

So ga pa tist slovensk in meškutarsk liberalc al frajarji pokopal, pa se je eden prav avscajhnal. To je bil en dohtar, — menda Govof se mu prav — k' je otel na grob en očenaš za ranjega molit. K' je pa par besed očenaša zmolil, se mu je pa kar naenkrat jezik vstavil in ni mogel naprej, zato, k' še očenaša ni nič več znal. In to je en dohtar, prav, de je ta mlad Slovence, in oče bit učén, pa še očenaša ne zna. Zato sem pa rekla, de zna še sedem let star otrok več, koker en štediran dohtar. De ga le sram ni! Šest resnic gvišen tud' ne zna, alzo še tolk ne vé, kolker more vsak človek vedit, koker hitro k pamet pride. Pa ga je še gospa enga družga dohtarja glih pred prifala očenaš, pa ga je komej skep spravil, na grob ga pa spet ni znal. Tak je kej učén, ja!

K' imajo tak ldje ta veliko besedo, potlej res ni čuda, de gre vse narobe. Kmal ne bo nobeden nič verval, in lohko bo še slabji, koker je b'lo tačas, k' so bli per nas še ajdje. Potlej je lohka, da tud' zakonska zveza nič ne drži in zakonski vhajajo z drugimi zakonskimi možem in ženam, de se potlej po cajtengah sklicuje, de se po rihti mož od žene šajda. To je prav šajdezen!

Se ve, brez vere žvet je prov fletno, samo umret ni, to je rekel sam tist Luter, k' je s kloštra všel, de jo mogel potem vzet eno Katerco in je poleg toko vero zmešal. Me kuharce, kar nas je še vernih in poštenih, smo se zgovorle, de ti ta novi veri ne bo nobena perstopila in nobena šla v dinst k takmu kristjanu, k' ima novo vero al tolk, koker nobene. Per ta novih Lutrajnarjih nočmo služit, zato, če nam lon dolžan ostane in ga me per riht tožmo, bo pa persegel, de ni nič dolžan; k' mu ni za vero nič, lahko perseže.

Ja, to so lepi cajti! To je dobro, da sem že belj v letih, se ne bom več dolg gftala. Kaj bi blo, če b' bla omožena in bi se mi sin pred gzihtam vstrelil, koker se je en mater zgodlo! Ne, ne, Boh ne daj, takih otrok, koker dandons ratajo, si pa res ne vošim.

Boh me obvaruj in tud vas!

Bravo, Ljubljanci! Dobro!

Dobro, vrlo ste se obnašali! Janez Klobasa je jako ponosen na Vas! Kar Vas je c. k. uradnikov — in tih Vas je zlasti v volilnem zapisniku veliko, kakor listja in trave, hvala liberalizmu, — ste šli na rotovž v nepretrganih četah, spredej ponosno predstojnik, za njim drugi vsi po vrsti in redu plače in najslabše plačani najzadnji. Res, nad tako procesijo mora imeti Janez Klobasa veselje! In imel je veselje, kajti videl je za temi „prostovoljnimi“ volilci, ki volijo po prepričanji drugih, capljati, šantati in deloma tudi teči meščane ali „špispurgarje“, ki se vsakemu cesarskemu že sto korakov daleč ponižno odkrivajo in če jim milostljivo dovoli, da se zopet pokrijejo, so mu za to „gnadljivost“ do smrti hvaležni. Videl je Janez Klobasa tudi druge, železniške uradnike, penzionistov cele čete, profesorjev Piskrove in učiteljev Zimske vrste s smrt-nim pogumom teči k volilni skledi oddajati liste, na katerih je stalo zapisano ime zveličarja: „Šafarjev Dolfi“.

Dolfi toraj, „Brenceljnov“ Dolfi je maziljenec ljub-

ljanske nemškutarije in c. k. uradništva in kar se tega drži. Ko so mama slišali, da namerava Ljubljana njenega ljubčeka Dolfka poslati na Dunaj, brž so sklicali zbor svojih hišnih, dekel in pesterin ter se posvetovali z njimi. Česa „mladi gospod“ za pot potrebujejo! In glej, kako se je pletlo, „štrikalo“ in šivalo, da se napravi dosti nogovic, jopic in sraje, da bi Dolfek po poti ne zmrznil ali se na Dunaji ne prehladil. Skrb mame je bila res velika, niso še imeli take in nekaj časa so se premišljevali, ali bi poslali Lizo z njim, da bi ga po poti varovala.

„Pa Dolfek — so si mislili — je že zdaj tako velik, da na mizo vidi, toraj bo že sam prišel na Dunaj. Bom pa kondukerju dala par šestie, da pazi na-nj, da se ne zgubi po poti.“

Kdo popiše mamno veselje, ko je bil Dolfi res voljen. Na mizi je bil tisti dan „Kindskoch“, krofi in Bog vé, kakih sladkarij še na kupe! In ko je Dolfek se peljal na železnico, so ga mama spremili in solze veselja, da je sinček tako visoko splezal, so se jim vlile po obrazu.

In vse to je storila Ljubljana s svojo Janez-Klobasa-rijo. Slava Ljubljani! Živi Janez Klobasa!

Bravo, Ljubljana, dobro! Tvoj Dolfi je že med nemškimi mladiči!

Krišpin Krišpovič.

Timveč ti Dolenjci kránjske, toraj slovenske narodnosti biti hotečega značaja, zlasti Mokronozci in Ratačani se mi ljudje jako čudne človeške in domorodne naravnosti, čim dalje jih premišlujem, tim bolj zdeti nikakor ne nehajo, kajti tisti Dežman, kterege voliti za državno-zborskega poslanca so s tistimi pomorančce, smokve, sladkornine, mandelne in sardelje po gostilnicah prodajajočim in „hoch oder nieder“ ali „auf hundert“ s številkami igrajočimi Kočevci se zedinili, je po imenitnosti tistih „prokletih grabelj“ toliko znan, da bi ga nobeden slovenski domorodec za nikakoršnega koli poslanca ne voliti se še premišlje-vati ne smel. Nego ti Dolenjci bili so po tistem obširno popisanem potresu še premalo streseni, ker jim je še ta misel v glavi ostati zamogla, da je Dežman dober za poslanca slovenskih kmetov.

Pri tem takem in pri po agitacijah in neutrudljivem prigovarjanji od strani zapeljivcev narodne podobnosti zmešanem umu volilcev se človek čuditi še manj pravice ima, da smo, kar nas je narodu dobro hočetih in ne po poslanstvih in službah dobrodejne mastnosti hrepenečih narodnjakov, tudi po mestih propasti nesrečo imeti morali.

Ampak pri vsem tem kakim je vendar tistega dr. Zarnikoviča propad sijajne veljavnosti. Povsod se ponujajoč in zbere volilnega pomena napravljajoč vjel je v Loki toliko volilnih glasov, kolikor jih iz enih volilnih ust naenkrat priti zamore. V treh krajih, namreč v Postojni, Radolci in Tržiču pa so ga tako tiho voliti sklenili, da še volilne komisije ušesa niso imena dr. Zarnik slišati in v zapisnik zabilježiti v stanu bila, kar je tim bolj čudne prikazni, ker ga je hvalil tisti njegov „Narod“, v katerem je večkrat polovico prostora za svoje jezikovanje osobnega vzroka porabiti priložnost in dobrovoljnost vredništva zlorabiti se podstopal. In po tem za njega bolj slavnem, kakor nezasluženem propastvu pri državnozbornih volitvah je dolgojezični doktor za trdno skleniti blagovolil, da ne gre

na noben način in če bi ga njegovi svojci še tako prigo-
varjali napadli, v državni zbor na Dunaj, kajti tisti, ki
so mu tako malo glasov dali, res niso tiste vrednosti, da
bi šel za-nje na Dunaj desetake prisedevati.

Tudi ne gre gosp. dr. Ploj na Dunaj iz v državni
zbornici za svoje Slovence sedeti hotečega namena, kajti
rajši doma za pečjo sedi, kakor da bi sedem Slovencev
zastopat ali bolj pravilno-slovensko: zasedat hodil. Vodja
sedmerim biti je res malo, med tem, ko jih ima vsak
desetnik (korporal) že deset pod svojo poveljnostjo. In za-
rad tega je sklenil neovrhljivo, vsaj zdaj še ne iti v dr-
žavni zbor, ampak rajši doma delovati po svojih denarno-
nosnih principih, kateri so vsaj enemu koristni, če prav
tisti edini gospod Plojevič biti vtegne.

Marveč tisti dr. Mošnjak, čegar znanstvo sem že
jaz v Postojni storiti ponosno čast in dolgo priliko imel,
je že na Dunaji, potisnjen tje po tistih poprej Žnidaršiča
poslati namen imevših štajarskih nemškutarjih. Nego nič
ne dé, poslanstvo je poslanstvo, naj pride od koderkoli
hoče in zamore. Nič manj pa se iz tega slediti zamore,
da se tisti Mošnjakov ropotajoči in bobneči boben ni raz-
legal po vsem Štajarskem, sicer bi bili volilci slovenske
značajnosti kar privreli in dali Mošnjaku toliko glasovne
podpore, da bi ne bilo mu treba pred nemškutarskimi vrati
bobnati in volilnih glasov beračiti. Iz česar pa je razvidno,
da si mora dr. Mošnjak kupiti na Dunaji boben boljšega
glasu, ta že menda počen biti vtegne.

Nego tak počen boben je tudi Ljubljancane zapeljal,
da so hiteli volit za poslanca tistega Dolfi-ta hitronožne
in brenčeče-glasne veljavnosti. In tista slavno znana poli-
cija, plačana za čuvanje nad občno politično varnostjo, je
pri vsem tem mirna, med tem, ko hitrih nog priteče kon-
fiscirat tega „Brenčeljna“, če se njeni pameti le količkaj
nevaren zdeti predrzne, — kar pa nikdar, nikomur koli
in nikakor koli braniti ne more, da si ga vsak naročiti se pod-
viza, kedar koli, in za kolikor časa koli se mu primerno
zdeti poljubi.

Pavliha gre k razstavi na Dunaj.

(Konec.)

O Šenbrunu sem že veliko šlišal, vedel sem, da je
tam zverinjak in še veliko druge lepote. Bi bil že tudi
sam tje šel, če bi bil vedel, kam in kako. Zato mi je bilo
nekoliko prav, da se mi je ta gospod za spremljača ponu-
dil, mi vsaj ni bilo treba dolgo popraševati pri drugih.
Potlej sem si pa še mislil: če ti ta človek ne bo po volji,
saj se ga lahko znebiš, kadar hočeš, da si le enkrat tam.
Mu pa rečem na to:

„Saj res, pa se peljiva tje!“

Kmalu pridrdra voz, se vstavi, moj spremljevalec me
potisne pred sabo po železnih stopnicah gori, potem skoči
sam na mojo stran; konduktér mi pomoli majhno karto in
pravi, da mu moram za-njo dati 15 kr. Jaz nimam dovolj
drobiža toraj mi mora menjati desetak; pri tem zapazim,
da moj tovariš prav poželjivo pogleda mojo denarnico.
„Hm — si mislim — bo treba paziti. Tukaj se ne sme
nikomur zaupati.“

Med tem zapiska konduktér in voz oddrdra. Med
potom me opomni moj spremljevalec, naj se varujem žep-
nih tatov, to je takih, ki iz žepov kradejo.

„Nič ne skrbite,“ odgovorim, „jaz to že sam vem in
gorje tistemu, ki bi kaj tacega poskusil!“

„No, no, to me veseli,“ pravi moj tovariš, „sicer sem
bil jaz namenjen, paziti na vas, da se vam kaj tacega ne
pripeti.“

„O, ne bo treba,“ rečem jaz, „nisem več novinec na
Dunaji, poznam take tiče, ki prežijo na drugih premoženje.“

„Tako —!“ pristavi s potegjenim glasom.

Med tem drdramo po železnem kolovozu v sredi med
hišami, jaz slonim na železni ograji in gledam ven, de-
narno listnico pa tišim s kocolcem k životu. Moj tovariš
sloni tik mene. Zgodilo se na ti poti ni nič, kakor da sem
enkrat čutil, ko da bi me bil nekdo dregnil, pa to ni nič
izdalo. Na rokalu strgano sukajo sem imel še zmiraj čez
ramo obešeno, toda v nji nič, razen umazanega in strga-
nega roba, za kterelega bi mi ne bilo žal, če bi ga bil tudi
kdo vkradel.

Voz se vstavi in moj prijatelj reče: „Smo že tu! Tu-
kaj je Šenbrun. Zdaj pa le ven!“

Stopiva iz voza in jaz zagledam pred sabo velik grad,
kakoršnega še nisem videl. Spredej so vrata na dvor, ki
so menda po noči zaprta in pri njih sta dva strežaja v
jako lepi, našim nekdanjim žandarjem podobni obleki. Jaz
se skoro bojim vstopiti, pa moj tovariš mi reče: „Le noter,
saj sme vsak na vrt.“ Tako vstopiva, greva skozi vežo, kjer
je zopet več takih žandarjev, in moj spremljač mi reče, da
se imava obrniti na desno, ako hočeva priti do zverin-
njaka. Jaz bi bil divje zverji strašno rad videl, toraj rečem:
„Pa pojdiva no!“

Po lepi, s peskom potreseni poti, ob kateri so nasa-
jena vsake sorte drevesa, prideva do tiste menažerije. Moj
tovariš mi svetuje, da greva najprej gledat opice ali mer-
kuce, potem povodne medvede, slone, divje koze, papige
in Bog ve kaj še vse! Zavijeva se toraj na levo in stopiva
v oddelek, kjer je strašno velik „foglovž“ iz drota narejen.
V njem je strašno veliko opic, ki se prekucujejo in druga
drugi nagajajo, kakor otroci pri nas. Meni je to jako všeč,
smejal sem se na vse grlo in veliko ljudi z mano vred, ki
so okrog stali. Jaz se pomaknem k graji, okrog mene je
velik drenj, vse gleda opice in se smeje. Moj tovariš je
tik mene in mi vedno kaže tje, kjer je največ opic nako-
pičenih; bile so res smešne; ena se je guncala, druga jo
lovila, sploh so si nagajale, kakor tam kje otroci.

Ravno sem prav zamaknjen v to skakanje in gunca-
nje opic, kar čutim, kakor da bi me v drenju — ker je
bilo veliko gledalcev — kdo malo dregnil. Mislim, da bi kdo
rad malo prostora dobil, zato se umaknem, pa čez nekaj
časa čutim zopet tak dregljej; spomnim se na to, kar mi
je moj tovariš rekel, sežem v žep, kjer sem imel shranjen
denar in zagrabim roko, ki je od spodej gori ravno hotela
mojo denarno listnico izmakniti.

„Oho, počasi,“ zakričim in stisnem roko; „le stoj, da
vidim, čegava si.“ Stisnil sem pa roko že, kakor kovač s
klešami železo.

Brž se ozrem, da bi videl, čegava je roka, in vidim,
da se moj tovariš precej kisló drži.

„Glej, glej, prijatelj,“ pravim in vtaknem denar v
hlačni žep, „dobro, da ste me svarili pred žepnimi tatovi,
drugač bi ne bil mogel te-le roke vjeti, ki je šla po moj
denar. Ali je morda vaša?“

Človek začne hrup, kriči, cvili, da bi svojo roko iz-
trgal iz moje, toda gorenjska pest je koščena, ne izpusti
tako brž, kar je zagrabila. Ljudje naju obstopijo in kliči:
„Tat, tat! držite ga“ se slišijo; tudi moj tovariš začne
tako upiti. Jaz pa pravim: „Nič se ne bojte, jaz ga že
držim, ne bo mi všel, ne!“

Tovariš, čegar roko sem bil jaz vklenil, se še vedno
trudi, da bi mi jo izmaknil; ko pa vidi, da je vse zastoj,
pravi nekoliko smehljaje se: „Pa ne, da bi mislili, da sem
vam hotel jaz kaj vkrasti!“

„O, Bog varuj, vi ne,“ odgovorim, „le ta-le roka,
ktero sem v svojem žepu našel. Ali je morda vaša?“ se
mu posmehujem dalje.

Med tem ljudstvo kriči in vpije po policaju, jaz pa
rečem svojemu tovarišu:

„Tiho bodite, če je ta roka vaša! Jaz jo bom vzal
pod pazduho in jo že kam peljal, kjer ni toliko ljudi in
morda nobenega policaja. Ker ste me svarili pred žepnimi

tatovi, sem vam dolžan plačo in to vam bom dal, kjer ni toliko gledalcev, razumite?"

Mož se vdá in gre za svojo roko, ktero jaz trdo pod pazduho držim. Ljudje naju puste ven, le nekteri grede še za nama, pa naju kmalu pusté, ko vidijo, da greva tako prijateljsko skup.

Ko prideva iz tistega prostora na vrt, pravim svojemu prijatelju, čegar roko še zmiraj trdo pod pazduho držim:

„Zdaj mi pa, ker ste tukaj bolj znani, kakor jaz, pokažite kak prostor, kjer ni ljudi, da poravnava, kar sem vam dolžan, brez policajev in nepotrebnih gledalcev.“

„Spustite malo mojo roko,“ mi odgovori, „da si malo rokalo popravim!“

„O, ni treba, boste že potlej,“ odgovorim, „jaz ne gledam na to. Saj boste imeli dovolj časa. Zdaj storite, česar sem vas prosil, predno bi naju kak policaj videl.“

Zavijeva se toraj na bolj samotno pot in kmalu ni videti nobenega človeka. Ko sem tega prepričan, zasučem svojega spremljevalca, ga pritisnem k drevesu ter mu založim ob vsak kraj glave eno, dve; tri zaušnice, ne vem na tanko koliko, ker jih nisem štel, potem ga zasučem in mu dam še dobro gorenjsko brco, da je tri sežnje daleč odletel in na zobe padel.

„Tako! Zdaj sva bot!“ pravim k temu. „Da boste pomnili, kdaj ste hoteli okrašt Gorenjca. Z Bogom, dobro se imejte!“

Zasučem se in odidem po tisti poti nazaj, po kateri sva prišla, ter pridem kmalu zopet k gradu. Ogledal sem potem še marsikaj po vrtu, tako dolgo, da sem postal lačen in žejen. Grem toraj ven in vprašam žandarja pri vratih, kje bi kaj jesti dobil. Pokaže mi naravnost iz grada in reče:

„Da le tu ven pridete, boste zagledali že kako gostilnico.“

Jaz se mu zahvalim in grem, pa ne daleč, že čez kakih dve sto korakov zagledam znano znamenje, stopim v gostilnico in si dam jesti in piti. Ko plačam, vprašam natakarja, kako bi najlože prišel do tistega kolodvora, na katerem ostajajo mašine, ki peljejo v Trst.

„Sedite na voz, ki se po železnih kolovozih tu memo vozi in v mestu stopite na drug voz, ki vas bo peljal do železnice.“

„Če je taka, sem pa brez skrbi,“ si mislim. „Tukaj na Dunaju je vendar-le prijetno. Človek se kar vsede in pride, kakor bi imel svojega konja, kamor hoče, in ne predragó.“

Grem toraj do postaje nazaj, se vsedem na voz in se peljem do tiste hiše, kjer naši poslanci sedé.

Med potjo me marsikdo kaj nagovarja, pa jaz se ne menim, ker sem bil že preveč skusil. Voz se ustavi in konduktér me vpraša, kam da grem. Jaz mu odgovorim, da na železnico, ki bi me peljala v Ljubljano.

„Po tem morate tu ven stopiti in se peljati na drugem vozu do tje ali pa peš iti,“ mi pravi.

„Bom šel na peš,“ odgovorim; „saj sem se danes že dosti vozil. Pot bom že izprašal.“

Stopim iz voza in jo maham peš dalje. Pridem do tistega trga, na katerem stoji velika cerkev sv. Štefana, tam se vsedem na voz, ki se je ravno odpeljal, in zakričim vozniku:

„Na kolodvor južne železnice, ki se pelje proti Ljubljani!“

„Je že prav,“ mi odgovori, „veljá 20 kr.“

Jaz plačam in voz se odpelje. Čez kak četrt ure se ustavi, voznik odpre vrata in vsi stopimo ven. Bilo je pred južnim kolodvorom, kateri se mi je že toliko znan zdel, da sem mislil, da je pravi. Stopim toraj k okničku, naročim karto do Ljubljane, plačam, kar je veljala in grem po stopnicah gori.

Ni dolgo, ko se dá znamenje, da bo vlak šel proti

Trstu. Jaz pokažem karto, konduktér mi jo prešipne — in dober sem bil do Ljubljane. Mašina zapiska in naprej smo šli vsi, kar nas je bilo v vozu. Hvala Bogu, da grem iz Dunaja! Nazaj me ne bo več.

Bilo nas je več. Zraven mene sedí precéj debel človek, pa se nekako nič kaj veselo ne drži. Le da bi spregovoril, ga toraj nagovorim:

„Ali ste bili tudi vi, prijatelj, pri razstavi na Dunaji?“
Mož se zasučé proti meni, me pogleda od las do čevljev in pravi:

„Bil sem! Vrag naj vzame razstavo in vse, kar je v njej!“

„Haha! dobra je ta,“ odgovorim; „jaz je tudi ne morem hvaliti, se mi je slabo obnesla.“

Potem se jameva pogovarjati, jaz pripovedujem njemu svoje dogodbe, on pa meni svoje. Kakor mi je pravil, bil je iz Goriškega doma in bogat posestnik. Bival je štirinajst dni v enem najdražjih hotelov, vzel je od doma 500 gld. in ko se je namenil domu, imel je še nekaj čez 100 gld.

Blizo 400 jih je bil potrosil, ker je obiskaval tista gledišča in druge bolj imenitne kraje, kjer se kažejo tiste dunajske ženske, ki so tako lepe, kakor — hudič sam.

„Vrag naj jih vzame,“ nadaljuje moj sosed, „veliko denarja sem pri njih potrosil, pa še enkrat toliko bi rad dal, ako bi se moglo narediti, da bi se ne bil nikdar z njimi pečal.“

„I, kaj so vam li naredile,“ ga vprašam, „ali so vas okradle?“

„Strela!“ se zadere po slovenski, ker sva do zdaj nemški govorila, „sto tavžent vragov, okradle me niso, marveč — narobe — no — pa saj me razumite, ne govori dalje o dunajskih ženskah. Strela naj udari med — nje!“

Dalje mi pripoveduje, da je moral plačati v gostilnici tak račun, da mu je komaj toliko ostalo od tistih sto in nekterih goldinarjev, kolikor velja karta do Gorice v tretjem razredu.

„Hm, hm,“ si mislim jaz, „ta se je pa na Dunaji še bolj vpekel, kakor jaz.“

Ta misel me je tolažila, zaspanec se me loti in tako zaspim, sukajo pod glavo in denar v hlačnem žepu na tisti strani, na kateri sem ležal. Tudi moj sosed se stegne po klopi, ker nas je bilo že malo v vozu in začne smrčati, pa v pol spanji videl sem, da ni nič spal, marveč se prevračal na to in ono stran, kakor da bi mu bila klop pretrda. Je bil že mehkejše postelje navajen. —

To na pol spanje trpi do Graca, kjer me napade lakota, tako da skočim v gostilnico na kolodvoru in si naročim kupico brinjevca ter snem kakih sedem ali osem rožičkov ali kifelcov, več jih v kratkem času nisem mogel podušiti. Moj sosed pa je prav krotko belo kavo davil. Revež se mi je res smilil; kteri možki tako trdne postave bo li belo kavo pil, če se dobi glažek brinjevca ali slivovnice! To je ženska hrana.

Od Graca do Zidanega mosta ni se mi nič posebnega prigodilo. Pripovedovali smo si to in ono, smejali se in šalili, tako da je bilo prav kratkočasno. Na Zidanem mostu pa grem iz voza, da bi kaj gorkega zajél. Pri spominju na Dunaj! Nikdar več ne grem v to gostilnico! To je dragina! V Ljubljani je že precej drago, v Graci draže, na Dunaji najdraže, a na Zidanem mostu dragina vse prekosí, tam je, kakor bi pivo iz Amerike, vino iz Avstralije in jedila iz mesca ali solnca dobivali. Če bi Rotšild leto in dan tje zahajal na košto, je berač pri vsem tem, da ima toliko denarja. No, jaz tam ne bom več kosil, še sram me je povedati, koliko sem zakosil, ker bi me morda potem pod irofa dali. Pri vsem tem pa sem bil še lačen, tako, da sem komaj čakal, da pridem v Ljubljano, kjer sem hotel kaj izdatnega vžiti.

Ob dveh se pripeljem v Ljubljano in grem naravnost iskat svojega prijatelja, čegar klobase in brinjevec so me

prvič na policijo spravile. Dobim ga in ko mu vse to povém, se je smejal, da bi bil skoro počil.

„Se lahko smeješ ti,“ mu rečem, „ki si sit! Jaz pa sem lačen, da me po trebuhu kar šiplje.“

„Revež ti,“ mi pravi, „pojdi z mano, da se nakosiš! Par klobas ali kaj prešičevega bova že še dobila.“

Greva toraj v bližnjo gostilnico, kjer sem se za malo denarja prvokrat, kar sem bil šel od doma, do dobrega nakosil. Zvečer sva šla v čitalnico, kjer so se pri neki mizi v kotu strašno prepirali. Posebno sta dva človeka zabavljala čez neke stare in se tako priduševala in klela, da kaj takega še pri delalcih nisem nikdar slišal, ki so na Gorenjskem železnico zidali. Vpili pa so v enomer: vse za omiko! Če je omika taka, potem so pri nas na Gorenjskem ljudje res neomikani, ker se le malo pridušajo in kolnejo.

„Pojdiva, prijatelj,“ rečem svojemu znancu, „taka družba ni za-me. Kdo bo to poslušal!“

Plačava, vstaneva in greva domu k prijatelju, pri katerem sem prenočil. Zjutraj se vsedem in peljem po železnici na Gorenjsko.

To pa rečem: Vesel sem bil, da sem bil zopet domá. Na Dunaj se ne peljem več, če bi ne vem kaj razstavljali. Je že boljši domá, kjer človek vé, da je med poštenimi ljudmi. Bog živi nas Gorenjce!

Dr. Vošnjak v državnem zboru.

Slovensko-nemškutarski poslanec dr. Vošnjak bo moral, ako se ne bo hotel zameriti ne tej ne oni stranki svojih volilcev, v državnem zboru staviti blizo take-le predloge:

Jaz zahtevam, da se za Slovence napravijo šole povsod s slovenskim učnim jezikom. Se vé da morajo biti te šole tako vredjene, da se v njih more gojiti tudi nemškutarstvo, kajti če bi se nemškutarstvo ne gojilo, kdo bi pa meni k zmagi pomagal?

V pisarnicah naj se vpelje čisto slovenski jezik; vendar je na to ozir jemati, da se nastavijo nemški ali vsaj nemčurski uradniki, ki bi na volilce pritiskali in pomagali zdrževati nemškutarijo med Slovenci, kajti če se nemškutarija in vladna stranka čisto zadušite pri nas, kdo bi pa meni k zmagi pomagal?

Slovenci zahtevajo zedinjeni biti v eno kronovino, kateri je ime „Slovenija.“ Vendar se mora to zedinjenje tako izvršiti, da se, kolikor mogoče, vstreza tudi nemškutarskim tirjatvam; kajti če bi se tim ne vstrezalo, bi nemškutarji sčasoma pomrli in se poslovenili; če bi pa nemškutarji pomrli ali se poslovenili, kdo bi pa potem meni k zmagi pomagal?

Jaz zahtevam za slovenske kmete znižanje davkov. Če pa hočem, da bi se okrepcala in vtrdila ona stranka, ki je mene v državni zbor spravila, in to hočem! moram ravno tako odločno zahtevati povišanje davkov, kajti znano je, da nemškutarska — in ta je pri nas vladna-stranka, živi od davkov (ne od tistih, ki jih sama plačuje, ampak od tistih, ktere plačujejo drugi). Če bi se namreč davki znižali, moralo bi se znižati število c. k. uradnikov. Ker se pa zlasti po tih goji nemškutarija, se mora marveč število uradnikov povišati, da se širi tudi nemškutarija; kajti če bi se nemškutarija zatirala, kdo bi potem meni k zmagi pomagal?

In to bo šlo tako dalje. Vošnjak bo res prav „kerle“, če bo mogel vstrezati volilcem nemškutarjem in Slovencem.

Poduk iz naravoslovja.

I. Živalstvo.

(Dalje.)

Volk je žival, ktera ni nikdar sita, toraj zmiraj lačna. Ako se jej kaj pokaže, kar ima kaj masti na sebi, brž plane po njem in ne gleda, od kod pride in čigavo je ali kdo je izredil. Nekteri volkovi se klatijo v ovčji koži okrog in požrejo vse, kar se jim zaupa. Volk je naroden in nenaroden, nahaja se toraj v slovenskem in nemčurskem taboru, vendar se oba skoro izključljivo redita le od slovenskih žuljev. Kedar se ju spozna, je skoro vselej že prepozno, ker sta že mnogo škode naredila. Če slovenski narodni volk vidi, da so ga spoznali, navadno pobegne v nemčurski tabor ali pa gre s svojim plenom v kak vareň brlog, kjer mu nihče ne more do kože. Vsak volk ima debelo kožo, srcá in vesti pa nič.

Pes je taka žival, ki nima svoje volje, timveč je prizvezana na svojega gospodarja. Laja le nad takimi in popada le take, na ktere jo gospodar poščuje. Podkupiti se dá s kosom kruha ali mesa in ima jako dobra ušesa in nos, zarad teh lastnosti taki živali tudi „špicelj“ pravijo.

Pijavka je nekoliko volku podobna. Obesi se posebno rada na take osebe, stvari in banke, kjer se dá kaj izsrkati. Pijavke se razdelujejo v politične, t. j. take, ki po politični poti pridejo do krvi drugih, in navadne, ki izsrkajo rokodelca, kmeta itd. do kosti in kože. Obojih se je težko znebiti. Kedar so se napile, rade odpadejo in se zgube, kakor da bi bile popolnoma nedolžne stvarice.

Uš je jako sitna žival, posedno v kožuhu. Kedar uši kašljajo, pravijo, da je jako smešno.

Bolha daleč skoči, včasih celó na ministerski stol. Nahaja se povsod, toraj v obleki ministerski, v obleki deželnih predsednikov, generalov, policijskih svetovalcev, glavarjev itd., pa ima povsod enake lastnosti.

Gos ali goska je jako „fletna“ žival, če je „fletna.“ Vendar je več takih, ki se rade same med seboj, še rajši pa druge ljudi obirajo. Po politiki navadno ne brska; če pa brska, se včasih zbode ali vprašne. Kljunov nimajo goske, pač pa nekte prav dolg jezik. Dokler niso omožene, upijejo po možeh; kedar pa dobe hlače, potem je slabo, pa ne za-nje.

Šurk (ščurk) ali „švab“ je že predobro znan, toraj ga vsak, ki ga vidi, koj pozná. (Dalje sledi.)

Drobtinica.

V celjskem okraju je bila volitev. Volilec iz Rečice imel je doma kravo bolno in živinski zdravnik mu reče, da ni pomočka zoper to bolezen, krava bo poginila. Najbolje, da jo pobije že zdaj, da mu ostane vsaj koža. Volilec, ki je imel iti v Celje volit, hoče toraj doma ostati, da bi pobil kravo, pa Vošnjakov agitator ga vleče skoro siloma seboj rekoč: „Ako volite dr. Vošnjaka, bo krava morda ozdravila.“ Mož se pelje v Celje in voli dr. Vošnjaka; voli ga dvakrat. Vrnivšemu se domu pride žena vesela naproti in pravi: „Krava je popolnoma zdrava.“ — „Ni mogoče! In kdaj je ozdravila?“ — „Okoli treh popoldne.“ — „Toraj ravno o tistem času, ko sem jaz dr. Vošnjaku glas dal,“ reče mož in gre v hlev, kjer najde kravo popolnoma zdravo. — Kdor tega ne verjame, plača groš.

Česa je dr. Costa vsega kriv.

„Narod“ sicer ni smodnika in tudi ne plinove svečave znal, pač pa je znal, da je dr. Costa vsake nesreče kriv, ki se prigodi Slovincem. Tako je poročal, da je temu, da se je volitev ljubljanskega mesta tako dolgo zavlekla, edino le dr. Costa kriv, on je tudi kriv, da je bil v Idriji za poslanca voljeni Gariboldi nemškutar postal, itd.

To se mora reči, na kogar se kruljevi in krmizljavi „Narod“ spravi, tistega hoče do tal pojahati. Če bo šlo tako naprej, ne bomo se čudili brati v „Narodu“ kmalu take-le novice.

* * *

— Kolera, vročinska bolezen in živinska kuga so se priklatile tudi k nam na Kranjsko. To imamo Slovenci za hvalo, da smo tega germana dr. Costo tako prijazno sprejeli. Dokler se bomo dali po tem človeku za nos voditi, ne bo bolje.

* * *

— Po Ljubljanski okolici je včeraj toča vse potokla. Ljudje menijo, da je to nesreča, po nikomur zakrivljena; mi pa, ki to stvar bolj na tanko vemo, povemo tukaj naravnost, da je prvi in glavni vzrok te „nesreče“ dr. Costa, tisti Costa, čegar oče je bil znan sovražnik Slovincem. Ta Costa nas bo s svojo trmo res še ob vse pripravil, ako ga ne otresemo še o pravem času od sebe.

* * *

— Danes se je zgodilo v mestu nekaj strašnega. Na vélikem trgu namreč se splašijo konji gosposke kočije iz povozijo neko žensko, ki ni mogla dosti hitro na stran skočiti. Ljudstvo, ki je to videlo, je jezno obstopilo kočijaža ter ga tiralo k policiji, češ, da je on kriv nesreče, ker je prehitro konje podil. Mi pa, ki smo vse bolj natanko popraševali, zvedeli smo, da je šel ravno v tistem hipu dr. Costa memo kočije. Če bi se bil ta človek na cesto vlegel, bi ne bilo povožena uboga revica, ampak on, ker pa tega ni storil, marveč se kočiji strahopazljivo umaknil, je edini on kriv, da je bila uboga žena povožena. Kako dolgo bomo še trpeli tega človeka med seboj!

* * *

— Preteklo noč je bila v Ljubljani prodajalnica po tatovih čisto izpraznjena, vkradenega je bilo blaga za več tisučev. Komisija, ki je prišla hitro na mesto hudodelstva, našla je, da so bila vrata slabo zaklenjena in da je to najbrž glavni vzrok tatvini. Toda mi to vse bolj vemo. Po naših poročilih je kriv edini — dr. Costa. Ne, da bi bil on sam kradel, tega ne trdimo in tudi ne moremo dokazati, toda on je bil nekdanj ljubljanski župan in če tudi več ni, je vendar njegova dolžnost, paziti na varnost po mestu. Ta človek je vendar povsod, kjer ga treba ni, tam pa, kjer bi moral biti, ga ni. Slovinci, kako dolgo nas bo še ta Nemeč za nos vodil!

* * *

— Preteklo nedeljo so se v neki vasi zopet fantje stekli in eden izmed njih je bil močno ranjen, pravijo, da do smrti. Ljudje trdijo, da so se fantje preveč napili, potem se jeli prepirati in slednjič se stekli. Tako se splošno govori, toda nam je došlo natančno poročilo o tej dogodbi. Vzrok pretepa je bil edino le — dr. Costa, kateri, namesto da bi bil fante miril, se je odpeljal še prejšnji dan na Dunaj. In vendar se še najdejo ljudje, ki verujejo besedi dr. Coste, kakor evangeliju!

* * *

— Dozdaj se je mislilo, da smo Avstrijanci po Prusih bili tepeni 66. leta vsled nezmožnosti našega vodje in zavoljo večje izurjenosti pruske armade. Mi pa smo to reč preiskavali in kaj je prišlo na dan? Čujte! Da smo bili leta 1866 po Prusih tepeni, tega ni kriv ne Benedek, ne pruske iglenke, ampak — dr. Costa. Kdor želi dokazov, jih najde pri nas. Ravno tako je dr. Costa kriv propada Francozov, kajti to je že dokazano, da je Costa kriv vsake nesreče, zmaga Prusov pa je bila gotovo nesreča za Francoze. Ta človek mora vendar povsod biti!

Iz deželnega zbora Kranjskega.

Dr. Suppppan ni hotel privoliti bolnišničnemu duhovniku 200 gl. Temu se je poslanec Kramarič močno čudil, rekoč, da ne zapopade, kako more dr. Suppppan katoliškemu duhovnu borih 200 gl. odrekati, on, ki bi protestantovskemu pastorku dovolil 4000 gl. Na to je rekel dr. Suppppan sam pri sebi: „Ti vrag ti! Pa pravijo, da sam Bog vé človekove najskrivnejše misli! Kako jih li Kramarič zvé?“

„Brencelj“ svojim.

Ni res, da ste že mislili, da me več ne bo, da me je morebiti slana vzela ali pa mi g. Ahčin peruti pristrigel? Vse to se ni zgodilo, le gosp. Čuček so me za 5 gl. vščipnili in ker se nisem podviral, tih 5 gl. jim plačati, so mi poslali svojega briča, kateri se je tako po mojem gnjezdu oziral, kakor da bi še ne bil nikdar kaj enacega videl, in slednjič si nekaj v podolgasto polo zapisal. Za ta sodnijsko-politični ogled se je „Brencelju“ zopet 1 gl. 12 kr. zaračunilo. Druzega neprijetnega se „Brencelju“ ni zgodilo, k večjemu, da je obhajal obletnico svojege poklica na Žabjek, a vendar je prifrčal že zelo pozno in to zaradi tega, ker ga z e b e.

In zakaj ga zebe?

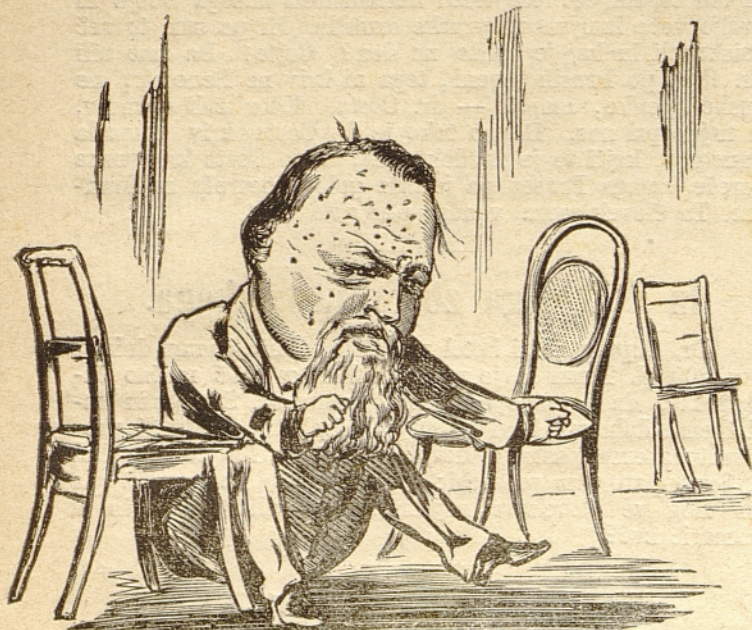
Zato, ker mu njegovi prijatelji ne pošljejo davka, kterege so mu deloma že dalj časa dolžni. Zaradi tega je sklenil vnovič počasneže dregniti pod rebra, da se zdramijo in se spomnijo, da „Brencelj“ še zmiraj čaka, kdaj mu bodo kaj poslali. To dreganje se bo godilo po tiskanih listnicah in gorje tistemu, kdor se za tak prijazni dregljej ne zmeni!

Meseca decembra bo prifrčal „Brencelj“ dvakrat, toda vselej po tri številke debel, tako, da ga bodo imeli naročniki do konca leta vsega v rokah. Drugo leto bo izhajal redno po dvakrat na mesec.

„Brencelj“ bo toraj popolnoma svojo dolžnost storil; storite jo tudi Vi, ki dozdej niste mislili na-nj, potem bo veselje in radost v kraljestvu šale in kratkočasnosti, kedar mu doide tistih 1500 gl., kateri so zdaj sicer njegovi, pa se vendar skrivajo po drugih žepih. Naj se popraska vsak, kogar te besede srbé.

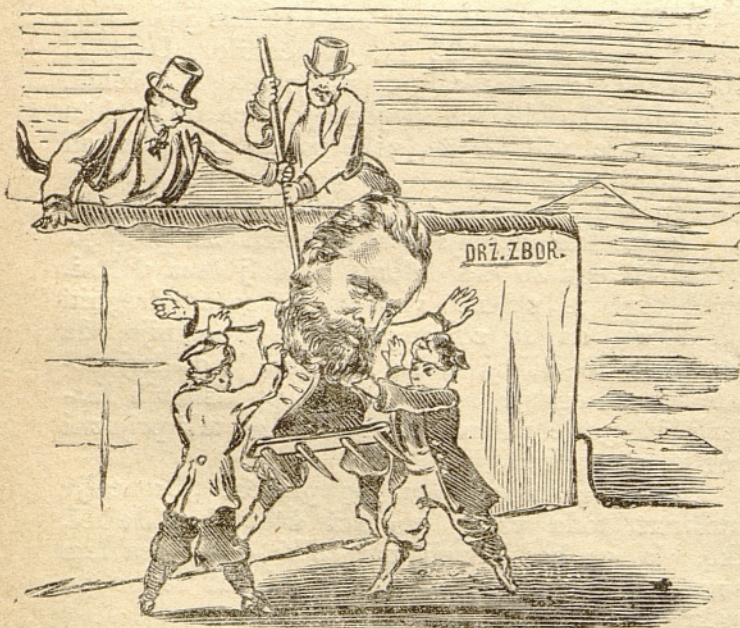
Po volitvah.

Dr. Tine Zarnik.

Dr. Tine. Prokleta žajfa! Toliko stolov je krog mene, da bi skoro ne mogel sestiti na tla. Pa sem vendar sedel. O, o, jaz Vam bom že dal, jaz, kajti jaz sem — jaz. Le čakaj, dr. Costa, vsa Kravja dolina se bo tresla, kadar jaz zopet na noge stopim.

Dr. Jože Vošnjak.

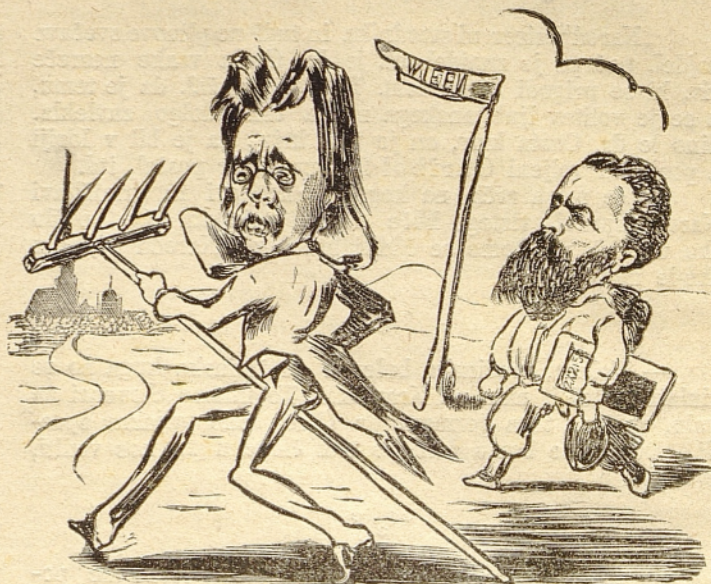

Dr. Vošnjak. Le vlecite, prijatelji, in vi, mladi moji, vi le vrlo potiskajte in me prizdigujte!

Nemškutarji (na zidu). Grabelj ste se nekaj bali, toda mi nimamo drugega orodja. Ali vam bo prav, če vas na grabljah kviško zlečemo?

Dr. Vošnjak. Na grabljah, vilah ali vrvi, meni je vse eno, da me le gori v državni zbor spravite. No, mladiči, le prizdigujte!

Korelj in Dolfi.

Korelj. Glej, glej, Dolfi, kdo bi bil mislil, da po Dolenjskem moje grablje tako obrajtajo! Kdo bi mi bil kedaj verjel, da se a grabljah celó do Dunaja prijaha! Le urno teci za mano, da me dohajaš, in kmalu prideva na Dunaj.

Dolfi. Ali je prav, da sem svojo tablico seboj vzela? Bodo saj videli Dunajčani, da že kaj vem. Dovolite mi, da se malo k Vam na grablje prisedem, sem že truden, ker mama niso nikdar mislili, da bom šel kdaj na Dunaj.

Korelj. Veš, Dolfi, grabelj ne zna vsak jahati. Ti bi bil gotovo padel, da bi se bil prej že na-nje vsedel. Le pridno teci, saj si še mlad.

Dolfi. Me bodo mama zmerjali, če bom preveč podplatov strgal.

Dober svet.

Ljubljanski magistrat porabi priliko 25letnice cesarjevega vladanja v to, kar je sicer hvale vredno, da namreč nabira po mestu zneske za uboge.

Kaj, ko bi pri ti priložnosti pobiral miloščino tudi za-se, ker je znano, da je Ljubljanski magistrat denarja najbolj potreben?

„Brencelj“ piše.

Gosp. J. Ž. v Št. P. (v severni Ameriki.) Vi pišete: „Upam, da mi „Brencelj“ ne bo zameril, da mu ne morem kraja v Ameriki imenovati, kjer bi dr. Zarnika v državni ali v kaki drugi zbor volili. Potrpite še nekoliko časa ž njim, obljubim Vam, da brž ko zvem za kak prostor, Vam ga bom pismeno naznanil.“ — Dobro! Mož beseda! Saj vem, da Tineta tu ne bo več spečati, naj nam ga prevzame Amerika. Sicer mi bodite zdravi!

Gosp. X. v Aleksandriji. Hvala za trud, če je bil tudi zastoj! Suppppana smo že tu oddali. Brolih bo moral pa še čakati.

Več gg. dopisnikom. Ne zamerite, da smo Vaše dopise za prihodnji list odložili. Je ravno Pavliha iz Dunaja prišel, pa ni hotel več nazaj iti.